

Arrest

nr. 178 488 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 januari 2016, in functie van haar in België verblijvende broer, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 12 juli 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.01.2016 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
[...]*

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Marokko

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.01.2016 gezinshereniging aan met haar broer [A.A.M.] op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Een attest van het OCMW Peer dd. 19.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvraag. Intussen is betrokkene wel verhuisd naar Hasselt en er werd geen OCMW attest van Hasselt voorgelegd.

- Een attest "soutien de familie (vader-moeder en zus)" dd 15.12.2015 afgeleverd door de provincie Driouch in Marokko. 't Is niet omdat de provincie dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Marokkaanse autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Dit voorgelegde attest is dan ook onvoldoende ter staving dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon.

- Een verklaring op eer door de provincie Driouch dd 14.12.2015 dat betrokkene niet tewerkgesteld is en een attest afgeleverd op verklaring van betrokkene door de belastingen in Nador, Marokko, dat betrokkene niet bela[...]stingplichtig was in 2015. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze attesten niet in overweging genomen worden.

- Bewijzen van geldstortingen vanwege haar broer [A.A.M.] dd. 02.07.2015 - 01.08.2015 - 13.08.2015 - 14.09.2015 - 23.10.2015 - 18.11.2015 en 17.12.2015. Deze stortingen zijn gericht aan de ouders van betrokkene (moeder [A.Y.] en vader [A.A.]) en niet aan betrokkene zelf. Uit deze documenten blijkt dan ook niet dat betrokkene in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging financiële steun ontving van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersoon of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15/12.1980. Er werd niets voorgelegd van bewijsdocumenten om te staven dat betrokkene deel uitmaakt van het gezin van haar broer van in het land van herkomst of origine en zijn vrij verkeer dus zou geschaad worden voor zover zij geen verblijfsrecht zou kunnen genieten in België, derhalve is op die manier niet aan de verblijfsvoorwaarden voldaan. Het 'ten laste' zijn, van in het land van herkomst of origine, werd evenmin op overtuigende wijze aangetoond (zoals hierboven aangehaald), vandaar dat evenmin op die manier werd aangetoond dat aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan.

Kortom op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat aan de voorwaarden is voldaan om enig verblijfstatuut, overeenkomstig art 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980 toe te kennen. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet stellen:

Art.47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Art. 47/3. § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Dat de hogervermelde beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat er niet automatisch kan aangenomen worden dat, gezien er geld aan verzoeksters' ouders werd overgemaakt, en zij op dit geld aangewezen waren om in hun basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Terwijl verzoekster steeds bij haar ouders heeft ingewoond en nog geen eigen inkomsten heeft gehad.

Terwijl verzoekster verschillende bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd waardoor zij aantoonde dat zij en haar ouders niet ten laste zijn van het OCMW, dat zij niet werken en dat zij in 2015 geen belastingen hebben betaald. Verzoeksters' vader heeft evenmin de pensioengerechtigde leeftijd.

Terwijl verwerende partij zelf aanhaalt dat uit één van de attesten blijkt dat verzoeksters' vader omschreven wordt als arbeider, er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij wel degelijk actief is geweest op de arbeidsmarkt maar gezien zijn leeftijd dit intussen niet meer is.

Terwijl verwerende partij eveneens aanvaardt dat verzoeksters' ouders de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon zodat dit eveneens dient te gelden voor verzoekster die deel uitmaakt van hetzelfde gezin en dat zij dus wel degelijk eveneens ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verwerende partij echter aanhaalt dat bij verhuis naar Hasselt nog een attest van het OCMW Hasselt diende voorgelegd te worden. Dat verzoekster niet wist dat dit ook nodig was en dat zij dit op eenvoudig verzoek had kunnen voorleggen.

Het attest 'soutien de famille' afgeleverd door de provincie Driouch zou niet als bewijs van onvermogen aanvaard kunnen worden omdat de legalisatie van het document door de provincie geen blijk geeft van het feit of de verklaring werd onderzocht op de werkelijkheid ervan. De verklaring op eer afgeleverd door de provincie dat verzoekster niet tewerkgesteld is, kan evenmin aanvaard worden omdat deze verklaring niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden. De verklaring afgeleverd door de belastingen in Nador, Marokko dat verzoekster geen belastingen betaalt, wordt om dezelfde reden afgewezen en kan niet als bewijs van onvermogen aanvaard worden.

Dat deze attesten allemaal door overheidsinstanties zelf afgeleverd worden; dat dit onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt, is de gebruikelijke handelswijze in Marokko; dat elk van deze documenten dan ook bewijskrachtig zijn en ten onrechte terzijde worden geschoven.

Dat door zomaar aan te nemen dat alle attesten uit Marokko niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op waarachtigheid zouden onderzocht zijn, betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

Bovendien kan terzake ook een schending van het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. n° 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, RvV arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine)

Dat immers gezien de vaststelling dat verzoeksters' ouders en dus ook verzoekster effectief de maanden voorafgaand aan hun aanvraag financieel werden ondersteund door de referentiepersoon en gezien de vaststelling dat verzoeksters' vader niet meer gewerkt heeft, het vreemd is dat de verwerende partij alle overige attesten zonder meer terzijde schuift terwijl deze de aangehaalde elementen bevestigen.

Verwerende partij dient op de hoogte te zijn van de praktijk in Marokko om attesten als verklaringen op eer af te leveren en dient dit mee te betrekken in de motivering van haar beslissing. Door dit niet te doen heeft verwerende partij haar beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen doordat deze motivering onvoldoende is gezien de verschillende andere elementen van het dossier die aantonen dat verzoekster ten laste is.

Verwerende partij legt ook op kennelijk onredelijke wijze de eis op om het negatieve bewijs van onvermogen te leveren: er werd geen bewijs geleverd dat betrokkene niet over een inkomen kan beschikken in Marokko.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, heeft uiteengezet dat verzoekster geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar broer kan laten gelden aangezien niet wordt aangetoond dat zij in haar land van herkomst een gezin vormde met haar broer of te zijnen laste was. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de stukken die verzoekster aanbracht om aannemelijk te maken dat zij tot het gezin van haar broer behoorde of te zijnen laste was geen bewijswaarde of bewijskracht hebben. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat “*de niet in artikel 42bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*” als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” worden beschouwd. Overeenkomstig artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet kunnen voormelde “*andere familieleden van een burger van de Unie*” die deze burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen een recht op verblijf laten gelden. Deze “*andere familieleden van een burger van de Unie*” dragen, gelet op artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet, de bewijslast.

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoekster in haar land van herkomst geen gezin vormde met haar broer, die reeds lang in Europa verblijft. Verzoekster houdt evenwel voor dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar broer.

Verzoekster betoogt dat zij steeds bij haar ouders inwoonde en nooit eigen inkomsten heeft gehad, dat haar ouders – die ook naar België zijn gekomen – niet ten laste zijn van het OCMW, dat haar ouders ook niet werken en geen belastingen betaalden in 2015 en dat haar vader de pensioengerechtigde leeftijd nog niet heeft bereikt. Zij toont met deze toelichting evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat niet blijkt dat zij voor haar komst naar België ten laste was van haar broer.

Ook door aan te geven dat haar ouders, toen deze nog samen met haar in Marokko verbleven, een aantal maal geldsommen ontvingen van haar broer toont zij niet aan dat verweerder een beoordelingsfout maakte door erop te wijzen dat de geldstortingen niet aan haar werden gedaan.

Waar verzoekster lijkt te willen aangeven dat aangezien haar ouders ten laste zijn van haar broer en aangezien zij, zonder eigen inkomsten, bij haar ouders verblijft er dient te worden aangenomen dat zij ook ten laste is van haar broer kan het volstaan op te merken dat niet blijkt dat haar ouders ten laste zijn van haar broer. Het enkele feit dat verzoeksters broer een aantal maal een beperkte geldsom aan zijn ouders overmaakte – waarbij niet kan worden vastgesteld om welke reden hij dit deed – leidt immers niet automatisch tot de vaststelling dat verzoeksters ouders ten laste zijn van hun zoon.

Door te duiden dat zij een attest van het OCMW te Hasselt had kunnen aanbrengen indien haar hierom was verzocht toont verzoekster evenmin aan dat verweerder op incorrecte gronden heeft gesteld dat zij niet aantoonde dat zij ten laste was van haar broer in Marokko.

De Raad stelt daarnaast vast dat verweerder heeft aangegeven dat hij geen bewijswaarde wenst toe te kennen aan een attest waarin door de “*Président de la Commune Rural de Dar Quebani, et officier d'état civil*” wordt aangegeven dat verzoekster en haar ouders worden onderhouden door haar broer aangezien geenszins blijkt dat deze verklaring werd afgelegd na enig onderzoek en dat dit attest de werkelijkheid correct weergeeft. Verweerder heeft tevens geduid ook geen bewijswaarde te willen toekennen aan het attest waarin wordt gesteld dat verzoekster geen beroepsactiviteit heeft en aan een attest van de belastingdiensten omdat deze attesten op basis van een verklaring op eer werden

opgesteld. Verzoekster betoogt dat deze attesten door overheidsdiensten werden afgegeven – wat door verweerder niet werd ontkend – en dat het werken met verklaringen op eer een gebruikelijke handelwijze is in Marokko, maar toont hiermee niet aan dat verweerdere beoordeling van deze documenten incorrect of kennelijk onredelijk is. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de zienswijze van verweerder zou impliceren dat *“alle attesten uit Marokko niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op waarachtigheid zouden onderzocht zijn”*. Verweerder heeft namelijk enkel aangegeven de bewijswaarde in vraag te stellen van attesten die op basis van eigen verklaringen van verzoekster werden opgesteld.

Er blijkt daarenboven zelfs niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat verweerder een bewijswaarde diende toe te kennen aan het attest waarin wordt gesteld dat zij geen beroepsactiviteit heeft – waarbij de Raad vaststelt dat dit attest werd opgesteld op 14 december 2015, doch verwijst naar een verklaring die pas op 15 december 2015 wordt afgelegd – aangezien dit attest slechts betrekking heeft op de tewerkstelling binnen een bepaalde gebiedsomschrijving (*“aucun[e] profession actuel[le] au niveau [de] ce commandement”*) en dus op zich geen uitsluitel geeft omtrent het al dan niet tewerkgesteld zijn elders in Marokko en hoe dan ook niet toelaat te concluderen dat zij ten laste is van haar broer.

Voorts stelt verzoekster dat verweerder onredelijk optreedt door de eis te stellen om een bewijs van onvermogen te leveren. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf louter de door haar aangebrachte overtuigingsstukken beoordeelde en nergens in deze beslissing heeft aangegeven dat zij slechts door het bewijs van onvermogen te leveren kan aantonen dat zij ten laste is van haar broer. Het staat verzoekster vrij om dit bewijs te leveren op de wijze die zij zelf verkiest.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 47/1 of 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen en de voorgelegde stukken niet aan een deugdelijk onderzoek heeft onderworpen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.5. Verzoeksters toelichting laat de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster roept de schending van het redelijkheidsbeginsel op zich in wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvragers.

Dat dit in hoofde van verzoekster ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat dit in casu ten zeerste het geval is nu haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend zonder dat er een definitieve beslissing werd genomen in haar dossier.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel kan het volstaan te benadrukken dat het feit dat een vreemdeling beschikt over de mogelijkheid om een schorsend beroep in te stellen tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen aanleiding geeft tot de conclusie dat het onredelijk is om reeds voor het duidelijk is of een dergelijk beroep zal worden ingesteld te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De afgifte van een dergelijk bevel heeft geen invloed op de schorsende werking die, gelet op artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, is verbonden aan het beroep bij de Raad tegen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder is daarenboven, gezien de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in regel verplicht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan toegelaten en een beginsel van behoorlijk bestuur kan geen afbreuk doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel bij het nemen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Verzoeksters beschouwingen in haar tweede middel geven ook geen aanleiding tot de vaststelling dat een ander beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

Het tweede middel is ongegrond

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK